

[Hans Hansen.]

vegne anbefale lovforslaget til en hurtig og velvillig behandling og til vedtagelse her i det høje ting.

Bjerre: Jeg vil først og fremmest rette en tak til den højtærede udenrigsminister for det forelagte lovforslag. Det er jo — jeg vil ikke sige slutstenen, men en milepæl på ministerens vej i det nordiske arbejde. Jeg erindrer — er det ikke 40 år siden? —, at vi som unge studenter var til nordisk studentermøde på Hald, på hvilket møde den nuværende udenrigsminister på en strålende måde var med til at opildne os andre unge mennesker til forståelse af det nordiske arbejde. Det har altså den højtærede minister fortsat med igennem disse år og vil sikkert fortsætte et langt stykke tid endnu.

Dette lovforslag er jo også af en hyggeligere art end tidligere tiders samarbejde; det er også en slags milepæl. Tidligere var det således, at de nordiske stater sommetider var sluttet sammen i union, men som regel sloges de; det var dynastiske interesser, der stod bagved. Først da de nordiske folk blev klar over, at de var forskellige nationer, blev der mulighed for, at folkene selv kunne få lejlighed til at udtrykke, hvad de mente, og så mente de først og fremmest, at de skulle opnå større og større selvstændighed. Nu er der 5 eller 6 nordiske nationer, og det har givet sig det udslag, at jo mere selvstændighedsfølelse, nationalfølelse, de har fået, jo mere lyst har de fået til at slutte sig sammen, jo mere har de følt savnet af samarbejde.

Dette lovforslag er jo et resultat af mange og lange overvejelser, og der er mange fædre til det, men jeg vil i al beskedenhed til det, den højtærede udenrigsminister sagde om, at man havde *talt* meget om den sag i folketinget, sige, at vi jo er mere fremfusende her i landstinget. Vi nøjes jo ikke med at snakke om en sag, vi gennemfører den. Vi gjorde det, dengang vi havde spørgsmålet om fællesnordisk indfødsretslovgivning til behandling. Da nøjedes vi ikke med at snakke, men på foranledning af et medlem af det høje ting blev der foranstaltet et møde mellem de nordiske rigsdages udvalg; i løbet af knap to dage fik disse udvalg talt ud om de forskellige uoverensstemmelser, der kunne være, og en ensartet indfødsretslovgivning blev gennemført i de tre lande. Det er et udmærket bevis på, at det kan være overordentlig nyttigt at have et sådant organ. Hvis forsøget var mislykkedes dengang, ville man måske ikke have haft den samme

tiltro til, at Det nordiske Råd kunne have sin betydning. Jeg hilser som sagt lovforslaget med glæde.

I § 2 står der, at rigsdagen træffer beslutning om, på hvilken måde og for hvilken periode de i vedtægtens pkt. 2 omtalte 16 delegerede og deres stedfortrædere skal vælges. I folketingsudvalgets betænkning udtales det, at valget skal ske efter reglerne i grundlovens § 45. Det kan jeg på mit partis vegne tiltræde, og jeg håber — ja, jeg går ud fra efter det, ministeren har sagt —, at man kan betragte dette som en beslutning af rigsdagen. Jeg synes, det er noget uformelt, men det kan formentlig passere; hvis alle parter er enige om det, kan der formentlig ikke være noget at indvende derimod.

Det bestemmes også, at de delegerede skal udpeges blandt rigsdagens medlemmer. Da valgperioden her i Danmark kun bliver et år, kan det ikke have så stor praktisk betydning, men jeg vil gerne spørge ministeren om et medlem af rådet, hvis han udtræder af rigsdagen, da skal udtræde af rådet, eller om han kan blive ved at være medlem i den tid, der er tilbage af hans valgperiode? Jeg personlig mener det ikke, men det vil være rigtigt at få det fastslået.

Til slut vil jeg endnu en gang bringe en tak på min gruppes vegne og tilsige støtte til lovforslagets hurtige gennemførelse.

Foss: Det vil ikke være muligt for mig at føje nogle ord af betydning til de gode ord, der allerede er sagt om Det nordiske Råd. Jeg skal derfor nøjes med at sige, at for mig, som har den sikre overbevisning, at nordisk samarbejde er mere påkrævet end nogensinde, er det en stor opmuntring, at vi er nået frem til dette nordiske råd. Jeg tror, at det er en større og større nødvendighed for de små nationer at slutte sig sammen. Det gælder ikke alene i udenrigspolitiske spørgsmål, det gælder i fuldt så høj grad på økonomiske områder, for industrielle virksomheder, som jeg selv har en smule føling med, at samarbejde bliver mere og mere nødvendigt. Derfor er vi mange, der ser hen til, at det nordiske samarbejde kan udvikle sig yderligere. Jeg ved meget vel, at en virkelig union ligger et godt stykke frem i tiden, men selvom vi kun kan tage små skridt af gangen, er det vigtigt, hver gang et af disse små skridt bliver taget. Netop i Det nordiske Råd får vi et forum, hvor man kan fremlægge de opgaver, som står for os, og i hvilket vi kan drøfte dem på lige fod, og jeg tror, det vil fremme tingene i meget høj grad. Jeg tror, at man til sin tid, når vi når et større sam-